

PSALM 42.

Zingen:

1. 't Hijgend hert, der jacht ontkomen,
Schreeuwt niet sterker naar 't genot
Van de frisse waterstromen,
Dan mijn ziel verlangt naar God.
Ja, mijn ziel dorst naar den HEER';
God des levens, ach, wanneer
Zal ik naad'ren voor Uw ogen,
In Uw huis Uw Naam verhogen?

2. 'k Heb mijn tranen, onder 't klagen,
Tot mijn spijze, dag en nacht;
Daar mij spotters durven vragen;
"Waar is God, dien gij verwacht?",
Mijn benauwde ziel versmelt,
Als zij zich voor ogen stelt,
Hoe ik onder stem en snaren,
Feest hield met Gods blijde scharen.

1 Een onderwijzing, voor den opperzangmeester, onder de kinderen van Korach.

Een onderwijzing (Hebr. Maskijl), dat is onderwijzer, die verstand geeft, verstandig maakt; dat is, een onderwijs, of leerpsalm; zo genoemd vanwege de nodige en gewichtige leer, die daarin begrepen is. Deze titel hebben ook verschillende andere psalmen, die tot een bijzonder onderwijs en stichting, zowel voor de dichter zelf, als voor de hele Kerk gemaakt zijn. (Psalm 32 bijv.)

Het is een onderwijzing die de opperzangmeester gegeven werd, om die in het huis van de Heere te doen spelen en zingen. Het Hebr. woord betekent overwinnaar, aandrijver, voortdrijver, die anderen, onder zijn opzicht gesteld zijnde, in kloekheid overwint of teboven gaat, en het werk aandrijft totdat het als overwonnen en ten einde gebracht is; en vervolgens in zake van gezang, een meester, opziener, voorganger van de zangers en speellieden. Verg. Ps. 13:1, en zie 2 Kron. 2:2,18, 2 Kron. 34:12,13; Ezra 3:8,9. Aangaande deze ordinantie in de muziek van de godsdienst, zie 1 Kron. 6:31, enz., en 1 Kron. 15:16,17, enz., en 1 Kron. 16:4,5,7, en 1 Kron. 25:1,2, enz. David heeft deze psalm gemaakt ten tijde van zijn vluchten voor Saul (volgens de meeste uitleggers) en als hij koning, en de ark in Sion was, gegeven heeft om in Gods huis gezongen te worden.

Met de kinderen van Korach worden de nakomelingen van Korach bedoeld, wiens oproer en ondergang beschreven wordt in Num. 16. Deze Korach was een kindskind van Kahath, zoon van Levi. Wie nu onder de Kahathieten opperzangmeester in Davids tijd in Gods huis geweest is, zie daarvan 1 Kron. 6:33.

2 Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God!

Het hert behoort tot de familie van de herkauwende dieren en kwam vroeger veel vaker in Palestina voor dan nu. Het hoort bij de reine dieren en werd graag gegeten door koningen (Deut. 14:5; 1 Kon. 4:23) Met de ree wordt het in het Oude Testament genoemd als het gewone jachtwild (Deut. 12:15,22).

Om zijn vlugheid en behendigheid, gepaard met een slanke en toch krachtige lichaamsbouw en statige houding, is het vaak het beeld van mannen, vooral van oorlogshelden (Gen. 49:21; Ps. 18:34; Hab. 3:19; Jes. 35:6; Hoogl. 2:9,17; 8:14). De hinde met haar bevallige bewegingen, zwarte ogen en zachte, open blik is het beeld van de vrouwelijke beminlijkheid (Spr. 5:19; vgl. Hoogl. 2:7; 3:5).

In Ps. 42:2 betekent "schreeuwen" hevig verlangen, zich uitstrekken naar; in dit vers is het hert zoals het in de hete zomer met uithangende tong naar water verlangt, een beeld van brandend verlangen naar troost.

De Israëliet kende de gewoonten en eigenschappen van het hert en de hinde goed (Job 39:4-7). Na een draagtijd van 40-41 weken bracht de hinde het jong (-) zelden twee (-) ter wereld in een eenzaam bos, met korte, maar hevige weeën die plotseling opkwamen (Ps. 29:9). Zij omringde het jong in de eerste dagen na de geboorte met veel zorg en trouw, en verliet het alleen om voedsel te zoeken (Jer. 14:5). Acht dagen na de geboorte ging het met de moeder voedsel zoeken en verwijderde zich van haar, zodra het sterk genoeg was.

Het woord schreeuwen wordt alleen gevonden hier en in Joël 1:20, waar het de beesten van het veld in het algemeen wordt toegeëigend om hun geschreeuw of geroep uit te drukken, dat elk beest op zijn wijze maakt wanneer zij grote dorst hebben en naar water verlangen, door wat oorzaak de dorst ook veroorzaakt is, hetzij door gebrek aan water in het algemeen, of door grote hitte wanneer zij gejaagd zijn, enz., gelijk David in zijn ballingschap wel terecht, als het wild, door Saul is opgejaagd, waarin hem nochtans meest verdroot dat hij van de openbare zuivere godsdienst beroofd was, gelijk in het volgende verklaard wordt.

3 Mijn ziel dorst naar God, naar de levenden God; wanneer zal ik ingaan, en voor Gods aangezicht verschijnen?

Hij verlangt, hij dorst naar God, niet naar de inzettingen, maar naar de God van de inzettingen. Een godvruchtige ziel kan weinig voldoening smaken in Gods voorhoven, als zij God zelf daar niet ontmoet of ik wist dat ik Hem vinden zou! Dat ik meer van de tekenen van Zijn gunst mocht hebben, de genade en de vertroosting van Zijn Geest en de voorsmaak van Zijn heerlijkheid. Hierin heeft hij het oog op God als de levende God, die leven heeft in zichzelf en de fontein is van alle leven en gelukzaligheid voor hen, die de Zijnen zijn. Levende zielen kunnen nooit ergens rust vinden dan in de levende God.

Hij verlangt te komen en voor God te verschijnen om zich voor Hem bloot te leggen, daar hij zich bewust is van zijn oprechtheid, om Hem op te wachten, zoals een dienstknecht zijn heer, om Hem hulde en eerbied te betonen, Zijn orders te ontvangen, rekenschap aan Hem af te leggen als aan iemand, wie het oordeel over ons toekomt. Voor God te verschijnen is evenzeer de begeerte van de oprechten als het de schrik en vrees is van de geveinsde. Hij begeerde naar het huis des Heeren op te gaan, waar de openbare godsdienst verricht wordt, en waar de ark van het verbonds is, waar God woont (2 Sam. 6:2).

Wat de mate is van deze begeerte? Zij is zeer dringend; het is zijn ziel, die hijgt, zijn ziel, die dorst, hetgeen niet slechts de oprechtheid maar ook de kracht van zijn begeerte te kennen geeft; zijn verlangen naar het water uit de bornput van Bethlehem was als niets, daarbij vergeleken. Hij vergelijkt het bij het hijgen van een hert, dat droog en heet is, inzonderheid van een gejaagd hert, naar de waterbeken. Evenzo smachtend verlangt een godvruchtige ziel naar gemeenschap met God, zo ongeduldig is ze onder het gemis van die gemeenschap, zo onmogelijk vindt zij het om met iets minder dan met die gemeenschap tevreden te zijn, en zo onverzadiglijk is zij in het genieten van die gemeenschap als de gelegenheid er toe wederkeert, nog altijd dorstende naar de volle genieting van Hem in het hemelse koninkrijk.

4 Mijn tranen zijn mij tot spijs dag en nacht; omdat zij de gansen dag tot mij zeggen: Waar is uw God?

Heilige liefde treurende over het zich terugtrekken van God en het gemis van het voorrecht van de plechtige inzettingen. "Mijn tranen zijn mij tot spijs dag en nacht gedurende deze gedwongen afwezigheid van Gods huis." Zijn omstandigheden waren treurig en hij schikte er zich naar; zelfs de koninklijke profeet was een wenende profeet als hij de lieflijkheid van Gods huis moest missen. Zijn tranen vermengden zich met zijn spijs, ja, zij waren hem tot spijs dag en nacht, hij voedde zich met zijn tranen, als er zo'n rechtmatige oorzaak voor was, en het was hem een voldoening, dat zijn hart zo aangedaan was door een smart van die aard.

Merk op: hij achtte het niet voldoende om een paar tranen te storten bij het scheiden van het heiligdom, een vaarwel-gebed uit te wenen toen hij afscheid nam, maar zolang zijn gedwongen afwezigheid van die plaats van zijn verlustiging aanhield, heeft hij nooit opgezien, maar dag en nacht geweend. Zij, die verstoken zijn van het voorrecht van de openbare inzettingen, missen ze voortdurend, en daarom moeten zij treuren over het gemis ervan, totdat het hun wedergegeven is. Twee dingen verzwaarden zijn droefheid:

1. De verwijten, waarmee zijn vijanden hem overlaadden: de gehele dag zeggen zij tot mij: Waar is uw God?

a. Omdat hij afwezig was van de ark, het teken van Gods tegenwoordigheid, kwamen zij, daar zij de God Israëls beoordeelden naar de goden van de heidenen, tot de gevolgtrekking dat hij zijn God had verloren. Diegenen dwalen, die denken dat zij, als zij ons beroofd hebben van onze bijbels en onze leraren en onze plechtige bijeenkomsten, ons van onze God hebben beroofd; want hoewel God ons eraan gebonden heeft, als zij te verkrijgen zijn, heeft Hij zichzelf er niet aan gebonden. Wij weten waar onze God is en waar Hem te vinden, als wij niet weten waar Zijn ark is, noch waar deze is te vinden. Waar wij ook zijn, is een open weg naar de hemel.

b. Omdat God niet terstond verscheen tot zijn verlossing, kwamen zij tot de gevolgtrekking dat Hij hem had verlaten; maar ook hierin vergisten zij zich; omdat de heiligen hun vrienden verloren hebben, volgt daar niet uit dat zij hun God verloren hebben. Maar door deze boze aanmerking op God en Zijn volk voegden zij smart toe aan hem, die reeds smart leed, en dat was het ook wat zij bedoelden. Niets is smartelijker voor een Godvruchtige ziel, dan hetgeen bedoeld is om haar hoop en vertrouwen op God aan het wankelen te brengen.

Het tweede wat zijn droefheid verzwaarde was de herinnering aan zijn vroegere vrijheid en genietingen, vers 5:

5 Ik gedenk daaraan, en stort mijn ziel uit in mij, omdat ik placht heen te gaan onder de schare, en met hen te treden naar Gods huis, met een stem van vreugdegezang en lof, onder de feesthoudende menigte.

Hieraan wil ik denken, is een grote verzwaring van kwaad, zozeer wordt door ons vermogen van nadenken en voorgevoelen onze tegenwoordige smart nog vermeerderd. David gedacht aan de dagen vanouds, en toen werd zijn ziel in hem uitgestort, hij smolt weg, en dit denken heeft zijn hart schier gebroken. "In mij" dat is, ik verga, bezwijk, mijne krachten begeven mij, mijn hart smelt weg, breekt mij [gelijk men zegt] van verdriet. Verg. Job 30:16. Klaagl. 2:12. Anders wordt door de uitstorting des harten ook verstaan de uitting van alle gedachten en begeerte door het gebed, gelijk 1 Sam. 1:15 en Ps. 62:9.

a. Hij stortte zijn ziel in zich uit in smart, en toen stortte hij zijn ziel voor God uit in het gebed. Maar waardoor werd dit smartelijk wegsmelten van zijn ziel veroorzaakt? Het was niet de herinnering aan de genoegens, gesmaakt aan het hof, of aan de feestvieringen in zijn eigen huis, waar hij nu van verbannen was, die hem zo bedroefde, maar de herinnering aan de vrije toegang, die hij vroeger gehad heeft tot Gods huis, en het genot, dat hij had gesmaakt in het bijwonen van de heilige plechtigheden aldaar. Hij ging naar het huis Gods, hoewel dit in zijn tijd slechts een tent was, ja, indien deze psalm geschreven werd, zoals velen denken, in de tijd toen hij door Saul vervolgd werd, dan was de ark in een particulier huis, 2 Sam. 6:3. Maar de geringheid en ongerieflijkheid van de plaats deden niets af van zijn eerbied voor dit heilig symbool van de Goddelijke tegenwoordigheid. David was een hoveling, een vorst, een man van eer, een man van zaken, en toch was hij zeer naarstig in het bezoeken van Gods huis en het bijwonen van de openbare Godsverering, zelfs in de dagen van Saul, toen deze en zijn groten de ark niet hebben gezocht, 1 Kron. 13:3. Wat anderen ook mochten doen, David en zijn huis zullen de Heere dienen.

b. Hij ging onder de schare en achtte het geen verkleining van zijn waardigheid om aan het hoofd van de schare de dienst in Gods huis bij te wonen. Ja meer, het verhoogde zijn genot ervan, dat hij door een grote menigte was vergezeld, en daarom wordt er tweemaal melding van gemaakt als hetgene, waarvan hij het gemis nu zozeer betreurde. Hoe meer hoe beter in de dienst van God, dan gelijkt hij meer op de hemel en draagt zeer veel bij tot het lieflijke, dat wij smaken in de gemeenschap van de heiligen.

c. Hij ging met een stem van vreugdegezang en lof, niet slechts met vreugde en lof in zijn hart, maar met de uitwendige uitdrukkingen ervan, zijn blijdschap bekend makende en de hoge lof van zijn God uitsprekende. Als wij tot God gaan in de openbare inzettingen, dan hebben wij reden om het te doen met blijmoedigheid en dankbaarheid, voor ons de lieflijkheid en vertroosting nemende en aan God de eer gevende van onze vrijheid van toegang tot Hem.

d. Hij ging om feest te vieren, niet in ijdele vrolijkheid en spel, maar in oefeningen van de godsvrucht. Plechtige vierdagen worden het lieflijkst doorgebracht in plechtige vergaderingen.

6 Wat buigt gij u neder, o mijn ziel! en zijt onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem nog loven voor de verlossingen Zijns aangezichts.

Wat buigt gij u neer, o mijn ziel. Zijn smart had een zeer goede reden, maar zij moet toch de perken niet te buiten gaan, of de overhand hebben om zijn geest neer te drukken, daarom spreekt hij, om zich verlichting te geven tot zijn eigen hart: "Mijn ziel, ik heb iets tot u te zeggen in uw zwaarmoedigheid." Laat ons eens nagaan:

1. Wat er de oorzaak van is. "Gij zijt nedergebogen, als nederbukkende en wegzinkende onder een last, Spr. 12:25. Gij zijt ontrust, verbijsterd en verward; waarom?" Dit kan genomen worden als een onderzoekende vraag "Laat de oorzaak van die onrust behoorlijk onderzocht worden: is zij rechtmatig?" Onze onrust zou dikwijls verdwijnen bij een nauwkeurig en streng onderzoek naar de reden ervan. "Waarom ben ik neerslachtig? Is er een oorzaak, een wezenlijke oorzaak, voor? Hebben anderen er niet meer reden toe, die er toch niet zo'n beweging om maken? Hebben wij niet ook oorzaak om goedsmoeds te zijn, geen redenen om moed te scheppen?" Of het kan genomen worden als een verwijtende vraag. Zij, die tot hun eigen hart spreken, zullen dikwijls reden hebben om het te bestraffen, zoals David het hier doet. Waarom oteer ik aldus God door mijn neerslachtigheid en moedeloosheid? Waarom beneem ik de

moed aan anderen en doe ik mijzelf zoveel kwaad? Kan ik een goede reden geven voor al die onrust?

2. De genezing ervan. Hoop op God, want ik zal Hem nog loven. Een gelovig getrouwen op God is een onfeilbaar tegengif tegen overheersende vertwijfeling en onrust van gemoed. En daarom moeten wij, als wij onszelf bestraffen voor onze neerslachtigheid, onszelf vermanen en opwekken om op God te hopen; als de ziel op zichzelf steunt, verzinkt zij; als zij de kracht en de belofte van God aangrijpt, dan houdt zij het hoofd boven water. Hoop op God.

a. Opdat Hij eer en heerlijkheid van ons ontvangt, "ik zal Hem nog loven, ik zal zo'n verandering ontwaren in mijn toestand, dat het mij aan stof tot dankzegging en lof niet zal ontbreken, en zo'n verandering in mijn gemoed, dat het mij ook niet aan een hart zal ontbreken om te loven." Het is de grootste eer en het grootste geluk voor een mens, en de grootste begeerte en hoop van iedere Godvruchtige, om Gode te zijn tot een naam en een lof. Wat is de kroon van de hemelse zaligheid anders dan dit: dat wij daar voor eeuwig God zullen loven? En wat is onze steun onder ons tegenwoordig leed anders dan dit: dat wij God nog zullen loven, dat het onze eindeloze halleluja's noch zal voorkomen, noch zal verminderen?

b. Dat wij vertroosting in Hem zullen hebben. Wij zullen Hem loven voor de verlossingen van Zijn aangezicht, voor Zijn gunst en de steun, die wij er door hebben, en de voldoening, die wij er in vinden. Zij, die het licht van Gods aangezicht weten te waarderen en te gebruiken, zullen er, ook in de slechtste tijden, een gepaste, tijdige en genoegzame hulp in vinden en hetgeen hun voortdurende stof zal geven tot lof van God. Davids gelovige verwachting hiervan heeft hem voor verzinken behoed, heeft hem er voor behoed om het hoofd te laten hangen. Zijn harp was een verzachtend middel tegen Sauls droefgeestigheid, maar zijn hoop was een krachtig geneesmiddel tegen zijn eigen neerslachtigheid.

7 O mijn God! mijn ziel buigt zich neder in mij, daarom gedenk ik Uwer uit het land van de Jordaan, en Hermon, uit het klein gebergte.

Hij klaagt over de neerslachtigheid van zijn gemoed, maar vertroost zich met de gedachten aan God,

1. In zijn ontroering: zijn ziel was nedergebogen, en hij gaat tot God en zegt het Hem. O mijn God, mijn ziel buigt zich neder in mij. Het is ons een grote steun dat wij, als wij om het een of ander in benauwdheid zijn, vrijheid van toegang hebben tot God, en vrijheid van spreken tot Hem, en de oorzaken onder gedruktheid voor Hem mogen blootleggen. David had tot zijn hart gesproken over zijn eigen bitterheid, en had nog geen verlichting gevonden, en daarom wendt hij zich tot God en legt Hem de moeilijkheid voor. Als wij door bij onszelf te pleiten geen verlichting kunnen verkrijgen voor ons bezwaard gemoed, dan moeten wij zien wat wij doen kunnen door tot God te bidden en onze zaak aan Hem over te geven. Wij kunnen deze winden en golven niet tot bedaren brengen, maar wij weten wie het wel kan.

2. In zijn gebed: zijn ziel was opgeheven en de ziekte zeer pijnlijk vindende, nam hij daar de toevlucht toe als tot een krachtig geneesmiddel. "Mijn ziel is neergedompeld; om nu te voorkomen dat zij wegzinkt, zal ik U gedenken, over U nadenken, U aanroepen en zien wat dat teweeg zal brengen om mijn God op te houden. Het middel om het gevoel van oneer en ellende te vergeten, is de God van onze weldadigheid te gedenken. Het was een ongewoon geval, toen de psalmist "aan God dacht en beroerd werd," Psalm 77:4. Hij had dikwijls aan God gedacht en was vertroost, en daarom heeft hij nu ook dit middel te baat genomen. Hij was nu tot aan de uiterste grens van Kanaän gedreven om zich daar tegen de woede van zijn vervolgers te beschutten, soms naar het land rondom de Jordaan, werd hij daar ontdekt, dan naar de Hermon, of tot een heuvel, Mizar, of het klein gebergte genoemd.

Sommigen verstaan dat David hier ziet op drie grenzen van Kanaän, waarmee hij wil zeggen, waarheen hij ook zou mogen worden opgejaagd, dat hij niettemin God overal gedenkt en tot Hem de toevlucht neemt, hetzij in het oosten van Kanaän, waar de Jordaan is, hetzij in het noorden, waar de bergen Libanon en Hermon zijn, hetzij in het zuiden, waar Juda met kleine bergen, als de noordelijke zijde, besloten is. Ondertussen kan dit ook een reden zijn van zijn verslagenheid, dat hij inplaats van de godsdienst bij te wonen, [gelijk hij tevoren gewoon was te doen] aldus moet omzwerven in de uiterste grenzen van Israël.

De naam Hermon betekent "de vooruitspringende bergtop" of misschien "de ontoegankelijke, heilige berg". Deze berg vormt het meest zuidelijke en hoogste gedeelte van de Anti-Libanon en loopt van noord-oost naar zuid-west. In het Oude Testament is de Hermon vaak de noordgrens van Israëls veroveringstochten in het Oostjordaanse gebied (Deut. 3:8; 4:48;

Joz. 11:17; 12:1; 1 Kron. 5:23). Hij wordt soms bij het gebied van Og (Joz. 12:5, soms bij dat van Israëel (Joz. 13:11 of liever tot dat van de halve stam van Manasse gerekend.

De Sidoniërs noemden de Hermon Sirjon, de Amoriëten Senir (Deut. 3:9). Beide namen betekenen pantser en werden ook door de Israëlieten gebruikt (Ps. 29:6; Ez. 27:5), hoewel Senir en Hermon ook de namen zijn van een deel van het gebergte (Hoogl. 4:8; 1 Kron. 5:23). De Statenvertaling noemt de Hermon ook Sion in Deut. 4:48.

De Hermon heeft verschillende toppen waarvan er drie ongeveer 2600 meter hoog zijn. Vanaf de berg kan men de Middellandse Zee, Galilea, Samaria, het meer van Gennésareth, de Jordaan en de bergen van Gilead tot Moab zien. Voor de stammen van Syrië en Phoenicië was de Hermon hoofdzetel van de verering van Baäl (vgl. Baäl-Hermon in Richt. 3:3 en 1 Kron. 5:23).

De top van de Hermon is een groot deel van het jaar bedekt met sneeuw. De Israëlieten gebruikten sneeuw ter verkoeling (Spr. 25:13). Op de Hermon ontspringen de Jordaan en de Nahr-el-Awadsch. Zijn dauw was spreekwoordelijk. Van zijn rijke flora vermeldt de Bijbel alleen de cypressen waarvan de Tyriërs hun schepen bouwden (Ez. 27:5). Destijds woonden er leeuwen (Hoogl. 4:8), panters, beren (ursus syriacus), wolven en vossen.

De verbinding van de Hermon met de veel kleinere Thabor in Ps. 89:13 leidde tot de gedachte, dat er in de buurt van de Thabor een tweede Hermon lag. Een heuvel van nog geen 600 m. hoog ten zuiden van de Thabor en het noorden van Gilboa in de vlakte Jizreël werd zodoende de kleine Hermon genoemd. De Hermon in Ps. 42:7 is waarschijnlijk het gebergte van Israëel, waaraan de dichter in het Oostjordaanse met heimwee denkt, en waarbij hij de naam van de Hermon op de bergen van Jeruzalem overbrengt.

8 De afgrond roept tot de afgrond, bij het gedruis Uwer watergoten; al Uw baren en Uw golven zijn over mij heengegaan.

Hij zag dat zijn beproevingen en benauwdheden voortkwamen uit Gods toorn en dat ontmoedigde hem. "De afgrond roept tot de afgrond, de ene benauwdheid volgt de andere op de voet, alsof zij geroepen was om zich achter haar heen te spoeden; en uw watergoten geven het sein, luiden de alarmklok van de oorlog." Het kan bedoeld zijn van de verschrikkingen en slingeringen van zijn gemoed onder het besef van Gods toorn. De ene verschrikkelijke gedachte riep een andere op en baande er de weg voor, zoals dit gewoonlijk is met droefgeestige mensen; hij was overweldigd en overstelpt door een stortvloed van leed, zoals de oude wereld toen de vensters van de hemel geopend en de fonteinen van de grote afgrond opengebroken waren. Of het is een toespeling op een schip in zee in een hevigen storm, heen en weer geslingerd door de schuimende baren, Psalm 107:25. Welke golven en baren van beproeving er ooit ook over ons heengaan, wij moeten ze Gods baren en Zijn golven noemen, ten einde ons te verootmoedigen onder Zijn machtige hand en ons aan te moedigen om te hopen dat wij, hoewel bedreigd, toch niet verwoest zullen worden, want de golven en baren zijn onder een Goddelijke teugel; de Heere in de hoogte is geweldiger dan het bruisen van grote wateren. Laat Godvruchtige mensen het niet vreemd vinden als zij door vele en menigerlei beproevingen bezocht worden, God weet wat Hij doet en ook zij zullen het weldra te weten komen. Jona heeft in de buik van de walvis van deze woorden van David gebruik gemaakt, Jona 2: 3; van hem was het letterlijk waar: al Uw baren en Uw golven zijn over mij heengegaan; want het boek van de psalmen is er op ingericht om ieders toestand te bereiken.

9 Maar de HEERE zal des daags Zijn goedertierenheid gebieden, en des nachts zal Zijn lied bij mij zijn; het gebed tot de God mijns levens.

Hij verwachtte dat zijn verlossing van Gods gunst komen zou. Maar de Heere zal des daags Zijn goedertierenheid gebieden. De zaken staan slecht, maar zij zullen zo niet blijven. Na de storm zal er kalmte komen, en het vooruitzicht daarop ondersteunde hem toen de afgrond riep tot de afgrond. Merk op:

A. Wat hij zich voorstelde van God: de Heere zal Zijn goedertierenheid gebieden. Hij beschouwt de gunst van God als de bron van alle goed, waarnaar hij uitzag; deze is leven, deze is beter dan het leven, en daarmee zal God hen vergaderen, van wie "Hij in een kort ogenblik Zijn aangezicht verborgen heeft," Jes. 54: 7,8. Gods verlenen van Zijn gunst wordt Zijn gebieden ervan genoemd; dit geeft er het vrijwillige van te kennen; wij kunnen niet wanen haar te verdienen, zij wordt geschonken door vrijmacht; Hij geeft als een koning. Het geeft ook het krachtdadige ervan te kennen-Hij spreekt Zijn goedertierenheid, en doet het ons horen: Hij spreekt en het is geschied. Hij "gebiedt verlossingen," Psalm 44: 5, "gebiedt de zegen," Psalm 133: 3, als gezaghebbende. Door Zijn goedertierenheid te gebieden, gebiedt Hij golven en baren stil te zijn, en zij zullen Hem gehoorzamen. Dat zal Hij doen des daags, want Gods goedertierenheid maakt het tot dag in de ziel, op welke tijd het ook zij. Des avonds kan wel het gewezen vernachten, maar des morgen is er gejuich.

B. Wat hij voor zich van God verwachtte. Indien God Zijn goedertierenheid voor hem gebiedt, dan zal hij haar tegemoet gaan, haar welkom heten met zijn liefde.

a. Hij zal zich verblijden in God; des nachts zal Zijn lied bij mij zijn. Voor de goedertierenheden, die wij des daags ontvangen, behoren wij des nachts dank te zeggen; als anderen slapen, moeten wij God loven. Zie Psalm 119:62. "Te middernacht sta ik op om U te loven." In stilte en eenzaamheid, als wij ons teruggetrokken hebben van het gewoel en geraas van de wereld moeten wij ons verlustigen met de gedachte aan Gods goedheid of in de nacht van de beproeving, "eer de dag aanbreekt, waarop Hij Zijn goedertierenheid gebiedt, zal ik lofliederen zingen in het vooruitzicht ervan." Zelfs in verdrukkingen kunnen de heiligen zich verblijden in de hoop van de heerlijkheid Gods, zingen en loven, Rom. 5: 2,3. Het is Gods kroonrecht "lofzangen te geven in de nacht", Job 35:10.

b. Hij zal God zoeken in voortdurende afhankelijkheid van Hem, mijn gebed zal tot de God mijns levens zijn. Onze gelovige verwachting van goedertierenheid moet onze gebeden er om niet doen ophouden maar ze verlevendigen. God is de God van ons leven, in wie wij leven en ons bewegen, de oorsprong en gever van alle goed en alle lieflijkheid, tot wie anders dan tot Hem moeten wij ons dus wenden door het gebed? En welk goed kunnen wij van Hem niet verwachten? Het zal leven brengen in ons gebed als wij op Hem zien als de God van ons leven.

10 Ik zal zeggen tot God: Mijn Steenrots! waarom vergeet Gij mij? Waarom ga ik in het zwart, vanwege des vijands onderdrukking?

Zijn klacht is dat zijn vijanden hem verdrukten en hoonden, en dit maakte een diepe indruk op hem. Zij verdrukten hem dermate, dat hij van dag tot dag en van plaats tot plaats in het zwart ging, vers 10. Hij barstte niet los in onbetamelijker hartstocht, hoewel hij meer dan ooit door iemand anders mishandeld was, maar in stilte heeft hij zijn smart uitgeweend en rouw bedreven. Het moet een man, die zijn land waarlijk liefheeft en er het goede voor zoekt wel smarten om zich vervolgd en hard behandeld te zien, alsof hij er de vijand van was. Maar David had hieruit toch niet mogen opmaken dat God hem had vergeten; ook mocht hij met Hem niet spreken alsof hij Hem onder het oog wilde brengen dat Hij hem evenveel onrecht deed door toe te laten, dat hij aldus vertreden werd als zij hem deden. die hem vertraden. Waarom ga ik in het zwart? en waarom vergeet Gij mij? Wij mogen klagen bij God, maar het is ons niet geoorloofd aldus over Hem te klagen.

Zijn troost is dat God zijn Steenrots is. Een Rots om op te bouwen, een Rots om onder weg te schuilen, de Rots van de eeuwen, waarin eeuwige sterkte is, zal zijn Rots wezen zijn sterkte in de inwendige mens, beide voor dood en voor lijden. Tot Hem had hij toegang met vertrouwen; tot God zijn Rotssteen kon hij zeggen wat hij te zeggen had, en zeker wezen van een genadig gehoor.

11 Met een doodsteek in mijn beenderen honen mij mijn wederpartijders, als zij den gansen dag tot mij zeggen: Waar is uw God?

Zij hoonden hem zo grievend, dat het als een doodsteek in zijn beenderen was. Hij heeft tevoren gezegd waarin het smaden bestond, dat hem zo door het hart sneed, en hier herhaalt hij het: zij zeggen de gehele dag tot mij: Waar is uw God? Een smaad, die daarom zo grievend was, omdat er oneer mee aangedaan werd aan God, en bedoeld was om hem te ontmoedigen in zijn hopen op God, terwijl hij reeds genoeg te doen had om die enigermate levendig in hem te houden, daar zij maar al te zeer er onderhevig aan was om vanzelf te falen.

12 Wat buigt gij u neder, o mijn ziel! en wat zijt gij onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem nog loven; Hij is de menigvuldige Verlossing mijns aangezichts, en mijn God.

Wat buigt gij u neer, o mijn ziel? Zijn smarten en angsten schreeuwden, maakten getier, waren lastig; zij waren niet tot zwijgen gebracht, hoewel zij telkens en nogmaals waren beantwoord; maar hier komt nu eindelijk zijn geloof als overwinnaar tevoorschijn en noodzaakt de vijanden het veld te ruimen En deze overwinning behaalt hij:

a. Door te herhalen wat hij tevoren had gezegd; zich evenals tevoren bestraffende om zijn neerslachtigheid en onrust, en zich aanmoedigende om te betrouwen op de naam des Heeren en te steunen op zijn God. Het kan van groot nut voor ons zijn om onze goede gedachten nog eens te overdenken, en mochten wij er in het eerst ons doel niet mee hebben bereikt, misschien zullen wij het dan de tweede maal in elk geval: waar het hart in de woorden is, is het geen ijdele herhaling. Het is nodig om ons dezelfde zaak telkens en nogmaals op het hart te drukken, en dan is het nog weinig genoeg.

b. Door er een woord aan toe te voegen; daar hoopte hij God te loven voor de verlossingen van Zijn aangezicht; hier zegt hij: "ik zal Hem loven, als de verlossing van mijn aangezicht, van de wolk, die er nu over heen gespreid is; als God mij vriendelijk aanziet dan zal dat mijn uitzien aangenaam maken-het zal mij doen opzien, doen voorwaarts zien, en op Hem zien met vermaak en genoegen." Hij voegt er bij: en mijn God "in betrekking tot mij, in verbond met mij, al wat Hij is, al wat Hij heeft is het mijn overeenkomstig de ware bedoeling en betekenis van de belofte." Deze gedachte stelde hem in staat om te triomferen over al zijn smart en al zijn vrees. Dat God met de heiligen is in de hemel en hun God is en alle tranen van hun ogen zal afwissen (Openb. 21: 3,4).

Zingen:

3.0 mijn ziel, wat buigt g' u neder?
Waartoe zijt g' in mij ontrust?
Voed het oud vertrouwen weder;
Zoek in 's Hoogsten lof uw lust;
Want Gods goedheid zal uw druk
Eens verwiss'len in geluk.
Hoop op God, sla 't oog naar boven;
Want ik zal Zijn Naam nog loven.

4.'k Denk aan U, o God, in 't klagen,
Uit de landstreek der Jordaan.
Van mijn leed doe 'k Hermon wagen;
'k Roep van 't klein gebergte' U aan.
'k Zucht, daar kolk en afgrond loeit,
Daar 't gedruis der waat'ren groeit,
Daar Uw golven, daar Uw baren
Mijn benauwde ziel vervaren.

Pauze

Vragen:

- 1) Heilige liefde tot God als het hoogste goed en onze gelukzaligheid is de kracht van de godzaligheid, het leven en de ziel van de godsdienst, zonder welke alle uitwendige betuigingen en verrichtingen, slechts een schaal zonder kern een levenloos geraamte zijn. Welke soorten van liefde vind je terug in deze Psalm?
- 2) Is hier de drieslag (ellende-verlossing-dankbaarheid) terug te vinden? Zo ja, hoe?
- 3) Welke afwisseling zit in deze Psalm besloten?
- 4) In welke verzen getuigt David profetisch van de Heere Jezus Christus?
- 5) Het opschrift dat boven de Psalm gezet is luidt: verlangen naar God. Wat doet verlangen naar God?
- 6) Waarom zijn de Psalmen toch zo geliefd bij Gods kinderen? Wat maakt de Psalmen toch zo bijzonder, ook deze Psalm?
- 7) Wat heeft deze Psalm je te zeggen als onderwijzing?

Zingen:

5. Maar de HEER' zal uitkomst geven,
Hij, die 's daags Zijn gunst gebiedt.
'k Zal in dit vertrouwen leven,
En dat melden in mijn lied;
'k Zal Zijn lof zelfs in den nacht
Zingen, daar ik Hem verwacht;
En mijn hart, wat mij moog' treffen,
Tot den God mijns levens heffen.

7.0 mijn ziel, wat buigt g' u neder?
Waartoe zijt g' in mij ontrust?
Voed het oud vertrouwen weder;
Zoek in 's Hoogsten lof uw lust;
Menigwerf heeft Hij uw druk
Doen verand'ren in geluk;
Hoop op Hem, sla 't oog naar boven.
Ik zal God, mijn God, nog loven.